Ч. 119 Неділя 29 мая (10 червня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Від'їзд Найд. Архікнязя Кароля Людвика.

Дня 8 с. м. в пятницю по полудни від'їхав Найд. Арх. Кароль Людвик зі Львова до Відня. На пристроенім двірци зелізниці так само, як підчас приїзду, ждали на приїзд Найд. Архикнязя з міста представителї властий правительственних і автономічних та різних інституций. Почесна компанія стрільців з музикою 30 полку станула по лївім боці перону. Кромі Міністрів ґр. Фалькенгайна і Яворского, Є. Е. князя Евст. Сангушка, коменданта корпусу князя Людвика Віндішґреца і всїх трех Архиепископів бачили ми богато послів соймових, членів Видїлу краєвого, членів комітету вистави, ректорів університету і полїтехніки і и.

Привитаний імном народним, вступив Найд. Архикнязь на перон, де Маршалок кн. Евст. Сангушко попращав Єго такими словами: „Ваша Ц. і К. Високости! Позвольте менї виповісти чувства не лиш тих, що мали честь зблизити ся до Тебе, але й чувства всїх, чувства вдячности за те, що приїхали до нас і сердечно заінтересували ся нашою Виставою і нашим поступом. Ваша Цїсарска Високість зволила нераз згадати лїта молодости, ту проведені. Маємо щораз нові докази, що ласкавість Твоя для краю не змінила ся, а серце для нас стає щораз більше батьківске. Край вміє бути за те вдячним і імя Твоє вимавляє з найбільшим поважанем і прихильностию. Звольте, Ваша Ц. і К. Високости, висказати наші чувства для нашого наймилостивійше нам пануючого Монарха, котрого приїзду ждемо нетерпеливо. В надії, що небавом зволите відвидїти знов наш край з Найд. Женою, взношу потрійний оклик! „Єго Ц. і К. Високість Найдост. Архикнязь Кароль Людвик най жиє!“

Зібрані повторили сей оклик три рази.

Найд. Архикнязь поклонив ся по войсковому і відповів голосно:

„Я тїшу ся дуже, що мав нагоду відвидїти сей край, і мушу висказати мою щиру радість за дуже сердечне приняте, якого я ту зазнав. Будьте панове, певні, що тї мої чувства росповім Найясн. Панови. Особлившу радість справило менї оглядане вашої вистави і ваших поступових здобутків. Виставу вашу задержу в цїнній памяти“.

Ту промову приняли зібрані, окликами Нехай жиє! Відтак Найд. Архикнязь розмавляв ще з Маршалком, з кн. Адамом Сапігою, з Архиепископами і з иншими.

В розмові з п. президентом міста Мохнацким замітив Найд. Архикнязь, що дуже рад з побуту у Львові. Побачив місто розширене і прикрашене і має намір приїхати з Родиною своєю ще раз до Львова у вересни, коли не буде ніякої перешкоди, бо, каже, в численній Родинї бувають ріжні непередвижені випадки. Вкінци подякував ще раз за сердечне приняте.

П. президент міста просив Найд. Архикнязя сказати свої враженя зі Львова Є. Вел. Цїсаревн, на що Найд. Архикнязь відповів: Das werde ich thun (я то зроблю).

Попращавши ся сердечно з Є. Е. п. Намістником і з иншими зібраними, серед окликів: „Най жиє!“ Найд. Архикнязь від'їхав до Відня.

Страшна туча з градом у Відни.

Мабуть столиця над синим Дунаєм не зазнала ще такого нещастя, як дня 7 с. м. о три чверти на 7 год. рано. На звіздарни віденьскій на Верінґу било як раз пів до семої. Тяжкий і парний а зловіщий воздух повис був над містом. Термометер мимо того, що то було рано і що густі хмари вкривали небо так, що сонце не могло крізь них пробити ся, вказував 20 степенів тепла. Нараз заворушило ся у воздусї. Густі чорні хмари, гнані горішним вітром від північного заходу на полудневий всхід посували ся дуже скоро понад місто а відтак стали блїдо жовті і заповідали вже надходячу тучу. Нараз зробило ся так темно, що треба аж було сьвітло сьвітити, щоби в хатї можна щось побачити. В долїшній части воздуха було ще спокійно. Через кілька хвиль змінили ще хмари свою краску: то ставали жовтаві, то знов чорнїли, то вкривали ся червонавим сьвітлом — аж наконець звіяв ся вихор, від котрого навіть грубі дерева стали угинати ся. В горі у воздусї почув ся свист і шум, а то вже були знаки спадаючого граду; але хмари в горі гнали з такою скоростию, що спадаючі вже зерна граду, могли висипати ся аж над самим містом. Зерна тї були величини ориха або голубячого яйця а спадали в так густій масї, що на кілька кроків не було вже видко від неї анї дерев анї домів. Стрімкі улицї під горою Каленберґ перемінили ся у величезні ріки, котрими бистрі струї гонили в долину до міста та несли за собою землю і по-

2)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Правду сказавши, то у всїх містах портових старого і нового сьвіта жиє рід нещасливих, який стрічає ся лиш по сих осередках руху торговельного. Не знати, звідки они беруть ся; нїхто не вгадав би, звідки їх вітер наносить. Они самі не знають, де їм прийде конець. А між ними єсть дуже богато таких, що зазнали лїпших часів; єсть і богато людий заграничних. Зелізницї та кораблї торговельні полишили їх, як той непотрібний тягар, а они тепер не дають спокою житю публичному, з котрого вже й полиция не може їх прогнати.

Сарканій і Цироне пішли з ґреблї глянувши ще впослїдне на залив аж гень туди до лїхтарнї морскої, що піднимає ся на розї [1]) сьв. Тереси. Они пустились попри міский театр вздовж парку і вийшли на велику площу звану Піяцца Ґранде, де проходжали ся чверть години около басену [2]), зробленого з каміня ломаного в горах Красу, а вимурованого при сподї статуи цїсаря Кароля VI.

Оба завернули відтак на лїво. Цироне дивив ся переходячим попри него людем в очи саме так, як коли-б єму дуже хотїло ся їх обдерти. Минули відтак величезний квадрат Терґестея як раз в ту пору, коли скінчила ся біржа [3]).

— Она буде незадовго так само порожна, як і наша — відозвав ся Цироне і усьміхнув ся, хоч єму було не до сьміху.

Рівнодушний Сарканій якось не конче хотїв розуміти ся на лихім дотепі свого товариша, що витягав руки позіваючи з голоду.

Відтак перейшли через трикутну площу, на котрій стоїть бронзовий памятник цїсаря Леопольда І. Цироне свиснув — оттак як справдїшний нероба — а у воздух підняло ся стадо сивих голубів, що гнїздять ся під присїнком старої біржи, саме так, як сиві голуби у Венециї між прокурациями [4]) старої площі сьв. Марка. Недалеко звідтам тягне ся Корзо, що відділяє новий Триест від старого.

Корзо се творить широку, але не конче елеґантну улицю з красно устроєними склепами і подобає більше на улицю Реґента в Лондонї або на Брадвай в Ню-Йорку, як на італїйський бульвар [5]) в Парижи. Там видко дуже богато людий а також довгі ряди возів, почавши від Піяцца Ґранде аж до Піяцца делле Леня — імена що нагадують достаточно італїяньске походжене міста.

Підчас коли Сарканій опирав ся всякій покусї, не міг Цироне перейти попри ніякий склеп, щоби не споглянути жадним оком на тих щасливців, котрим дозваляють средства заходити до них. Було там повно річий, котрі би певно й їм могли знадобити ся, а особливо у тих, що торгують поживою, та в шинках, де пиво пливе струями, більше як в кождім иншім містї австрийскої Монархії.

— На отсїм корзї чує чоловік ще більше спрагу і голод — відозвав ся Сицилїянець, котрого бесїда в єго висохлих устах подобала більше на клапанє сухого дерева.

Сарканій лиш здвигнув на то плечима.

Они зайшли в першу улицю на лїво, вийшли відтак на беріг каналу та перейшли через него по червонім мостї або Понте Россо — єсть то самоточний міст, котрий обертає ся на стовпі по серединї так, що раз може своїми кінцями стояти на обох берегах, або знов обернений може стояти посеред води вздовж каналу. Відтак пішли они берегом каналу, під котрий можуть підходити навіть великі кораблї. Там їх вже далеко менше надили всїлякі вистави крамарів. Станувши коло церкви сьв. Антона, взяв ся Сарканій нараз на лїво. Єго товариш не противив ся тому та ішов за ним. Прийшли знову на корзо і поплели ся звідтам через старе місто, де місцями у вузких улицях вози

[1]) Рогом називає ся високий кінчик півострова або взагалї кусень землї, що вистає в море.

[2]) Долївка, яма або збірник на воду.

[3]) Біржею називає ся місце або будинок, де купцї, банкіри, корабельники і т. д. залагоджують орудки торговельні, а відтак і сам торг. Слово біржа значить тілько що торба або кишеня.

[4]) Муровані в каблук острішки.

[5]) Бульвар значить — вал, а відтак красна улиця зроблена на місце валу.

вириване камінє. Теплота в одній хвили обнизила ся була до яких 6 або 7 степенів. Тим часом в самім місті настав був, здавало ся, судний день.

Град почав був падати з таким лоскотом і свистом, що здавало ся, як колиб хтось стріляв кулями з карабінів. Дїти, що ще спали, побудили ся і стали плакати так, що трудно було їх успокоїти. Вода спливаюча з горішних частий міста гнала бистрою струєю в долину і заливала пивниці та приспідні помешканя з такою силою, що люди ледви могли уратувати ся. На Альзерґрундї в одній хвили залила була вода одно помешкане і лиш з великим трудом удало ся поліциянам виратувати з відтам. В місті до кілька минут упав був град так грубою верствою, що вкрив був землю майже на стопу високо. Рівночасно сунула надпливаюча з горішних частий вода масу граду перед собою так, що затамувала всю комунікацию і треба аж було опісля град той вивозити фірами і очищувати улиці.

Коли опісля град перестав падати, представив ся людем страшний вид. Насамперед ціле місто виглядало як коли-б серед зими. Улиці і доми біліли ся від граду, а дерева при улицях, по парках і огородах сторчали, зовсім пусті, без листя та з поломаним галузєм. Доми виглядали як би по якій бомбардациї і тинк з мурів був зовсім оббитий, а шиби у вікнах зовсім повибивані. Зерна граду били місцями з такою нечуваною силою в шиби, що навіть їх не розбивали на кусні, а просто лиш передїравлювали, як справедшні кулї карабінові. В палаті цїсарскій вибив град 600 шиб; пішли в кусні всї шиби на третім поверсї а по части і на другім. Кусні леду та вода летіли до середини комнат і тут ще робили шкоду. Так само вибив град вікна в апартаментах Єї Вел. Цїсаревої і Найдост. Архікнягині-вдовиці Стефанії та наробив в комнатах богато шкоди. В ратуши вибив град цїнні мозаїкові вікна та розбив скляні плити цифрові на ратушевім годиннику. В загальнім шпитали вибив град десять тисячів шиб, в уряді митовім 4.700, в міністерстві війни 2000. Взагалі обчислено, що град вибив в місті більше як міліон шиб, і треба буде що найменше три недїлї часу, щоби всї шиби повставляти. В місті навіть нема тепер тілько шкла і длятого цїна шиб стала майже в двоє більша як звичайно.

Але нічим ті шкоди у вікнах та мурах, нічим шкоди по огородах і парках, де град все витовк та обмушив дерева з листя, а вихор їх ще поломив і повиривав, супротив тих випадків смерти і калїцтва, яких причиною стала ся туча. Найстрашнійше представилось по тучи болонє в Семірингу, де відбувала ся як раз під ту пору муштра 14 полку артилериї; оно подобало зовсім на побоєвище воєнне. Коли надійшла туча, стемнилось нараз так, що, як оповідав опісля один офіцир — їздець на кони не видів вже голови коня. Конї почали від граду полошити ся. Офіцири не могли позбирати своїх відділів, бо їх команди не було чути. Конї з армати почали гнати на всї сторони, поскідали з себе і з армат вояків, много з них покалїчили, потратувавши їх або переїхавши колесами. Коли по тучи наспіли на місце катастрофи члени товариства ратункового, представив ся їм страшний вид. Тут стогнали покалїчені вояки та благали помочи, там лежав убитий кінь, деінде видко було перевернену пушку з поломаними колесами та покалїчені конї; в иншім місци стояла знов пушка без коний, або і з кіньми — словом, як по війнї. Одного вояка переїхала була пушка, а один офіцир перевернув ся з конем і кінь єго тяжко потовк; одному воякови поломила пушка ноги, а один вояк і кінь десь зовсім пропали. З місця катастрофи занесено до шпиталїв двох офіцирів, двох тяжко а 10 лекше покалїчених вояків. Впрочім нема майже анї одного вояка, котрий би вийшов цїло із сеї катастрофи.

Подібна пригода лучила ся відділови 13 полку драґонів, котрий рано їхав коло Вотивної церкви. Град сполошив конї; вояки завернули зараз до касарнї, але богато з них поспадало і покалїчило ся. Нещасливих пригод, які лучили ся в самім місті, годї вичислити. В Пратері убило зломане дерево одного чоловіка. Одного візника град убив таки на возї перед дирекциєю зелїзниць державних. Якогось челядника слюсарского повалили град і вода на землю, а в тій хвили переїхав єго віз. Робітникови одному град вибив очи, а покалїчених від розлїтаючих ся куснїв шкла без лїку.

Перегляд полїтичний.

В постійній комісиї для реформи судівництва заявив міністер справедливости при §. 195, коли порушено справу язикову, що сю справу треба конче якось залагодити. Хоч тепер не пора ще розбирати сеї справи і ухваляти якісь постанови, то все-таки позістане право уживаня перед судами краєвих язиків.

Угорский міністер справедливости заявив устно і письменно, що він буде підпирати кожде правительство з лїберальної партиї, та просив, щоби при утворюваню нового кабінету не брати єго в рахубу.

З Петербурга доносять, що цар віддав надзір над резиденциями царскими і царскими подорожами ґен.-ад'ютантови Черевину і вложив на него одвічальність за царске житє. Черевин дістав титул: „ґенерал відо дня", а шефом єго канцеляриї іменований шамбелян Феодосиєв.

Новинки.

Львів дня 9 червня.

— **Подарунки від Найдост. Архікн. Кароля Людвика** одержали: Радник Гаврышкевич інжинір-архітект, за устроєне помешканя для Найдост. Гостя в часї єго гостини у Львові брилянтовий перстїнь; директор урядів помічничих Намістництва Арнольд Де Льож — золотий годинник з цїсарскою цифрою і ланцушком.

— **Для бідних міста Львова** жертвував Найдост. Архікнязь Кароль Людвик 500 зр.

— **Впреосв. еп. Юл. Пелеш** жертвував на будову дому парохіяльного в Острові-Тучапах 300 зр., яко даток конкуренцийний за тих парохіян в Тучапах, що остали ся при своїм гр. к. обряді.

— **Товариство задаткове** на взорець перемиской „Віри" завязують в Стрию тамошні Русини.

— **В Михайлівцї** коло Кудринець відбули ся дня 3 с. м. загальні збори читальні „Просьвіти" під проводом члена тої читальні о. Волод. Ступницкого. До нового виділу вибрано чч. Грицька Касирова господаря головою, Федька Сухого господаря, заступником голови, Корнила Маркевича, коваля, секретарем, Василя Свидерского, начальника громади, касиєром, Григория Марке-

---

не можуть вже їхати дальше, бо улиці підносять ся високо в гору по спадах Красу. Ті улиці суть там так побудовані, що нема тут чого бояти ся того студеного, як лїд, вихру, що зве ся тут „бора" та віє з північного всходу. В отсім старім Триєстї було обом сим голодранцям, Сарканьому і Цірогови, далеко відраднійше, як в богатім новім місті.

Тут і мешкали они, відколи приїхали до столиці Побережа, в малій гостинници недалеко церкви Санта Мария Маджоре. Але що они не платили за гостинницю, а довги росли з кождим днем і властитель гостинниці не давав їм вже спокою, то оминули єї; перейшли через площу і переходжували ся якийсь час доокола Арко ді Ріккардо.[6])

Але годї було їм приглядати ся через довший час сим останкам римскої архітектури. А що припадок очевидно не спішив ся ставати їм в пригоді, то почали один за другим лїзти стежками в гору майже аж на вершок Красу, де стоїть катедра.

— Також забагло ся чогось лїзти аж сюди в гору! — замуркотів Ціроне і стягнув на собі свитину в поясї.

Але мимо того не попускав ся він свого молодшого товариша і можна було з долини добре розпізнати, як они піднимали ся в гору по ступенях, названих, не знати чому, улицями, що лиш поганять спади Красу. В десять минут опісля видобули ся ще голоднїйші, як були перед тим, на площу коло катедри.

Із сего місця єсть дуже хороший вид через залив па широке море та на порт, куди приходять всїлякі судна, пароходи та кораблї торговельні або виходять звідси. Одним поглядом можна обняти цїле місто, передмістя, послїдні доми, що прилипають до горбів та порозкидані на горбах двірки. Але наших авантурників то не займало. Они вже не на одно надивили ся, а впрочім вийшли сюди лиш длятого, щоби не слухати, як в них кишки сварять ся. Ціроне, бачите, був би волів волочити ся попід богаті крами на Корзї. А що они й тут шукали лиш щастя, то мусїли довго чекати і за той час бути терпеливими.

На самім кінци стежки, котрою виходить ся на площу, недалеко візантийскої катедри Сан Джуста, було огороджене місце, де колись було кладовище, з котрого став ся тепер музей старинностий. Там вже не було гробів, лиш ще кусні нагробних памятників з каміня; попід низько звисаючим галузєм красних дерев спочивали порозкидані в траві римскі обеліски [7]), середновічні стовпи памятникові, останки з тріґліфів та метопів [8]), з всїляких часів ренесансової [9]) доби, та поливані посудини, в котрих видко ще було останки попелу.

Ворота, котрими входило ся до сего місця, стояли отвором. Сарканій лиш їх потрутив. Він зайшов туди, а за ним Ціроне, котрий в своїй мелянхолїйній задумі здобув ся на отсї слова:

— Коли-б так нам захотїлось позбавити ся житя, то ось тут було би до того найдогіднїйше місце!

— А щоби ти зробив, коли-б так хто тобі то казав? — спитав Сарканій глумливо.

— Я би на то не пристав, любий товаришу! Нехай лиш маю один добрий день на десять злих.

— Будеш мати — ще й більше.

— Нехай то вислухають всї сьвяті італїяньскі, а Господь Бог знає, що їх числять тут на сотки!

— Ходи лиш — відозвав ся Сарканій.

Они зайшли в алею, що окружала півколесом ряд урн, та сїли собі на якусь велику римску розету, тесаний в цьвіти камінь, що лиш трохи виставала понад землю. Зразу мовчали — Сарканьому було то дуже до вподоби, але не так єго товаришеви. Ціроне зївнувши раз, два рази, таки не видержав та відозвав ся:

— На кров Божу! Той припадок, на котрий ми дурні спустили ся, якось дїйстно не дуже квапить ся!

Сарканій мовчав.

— Куда ми взяли ся — говорив Ціроне дальше — шукати єго тут серед сих розвалин? Я чогось дуже бою ся, що ми, збили ся з тропи! Якби чорт зобовязав ся тут до чого на сїм старім кладовищи? Навіть бідні душі не потребують єго, бо вже покинули своє грішне тїло. Коли я вже раз дістану ся там під спід, то менї буде байдуже, що спізню ся на обід, або що не маю що повечеряти! Ходи, забираймо ся звідси!

Сарканій ледви що ще дихав, так був задумав ся та задивив ся.

Ціроне мовчав кілька хвиль, але відтак не міг вже видержати і став знов балакати.

— Чуєш, Сарканій — каже він — знаєш ти, в якім би я видї найрадше хотів бачити той припадок, що позабув якось на своїх старих дїтий? У видї післанця з каси банкіра Торонталя; він повинен би сюди прийти з цїлою пачкою банкнотів і з розказу свого бан-

[6]) Останки стародавних воріт міских.

[7]) Чотирогранні стовпи з одноцїлого каменя, в долинї ширші а в горі чим раз вузші і виходячі в кінчик.

[8]) Тріґліфами називають ся верхні плити на стовпах дорийских, а плити, що стоять на будинках межи тими стовпами звуть ся метопами.

[9]) Доба відродженя штуки.

вича стельмаха бібліотекарем, а на заступників чч. господарів Якова Стадничука і Тимофія Бойка. На зборах ухвалено одноголосно заложити при читальни зсип збіжа для ужитку громадян. Всїх членів мае читальня тепер 20 і они тримають ся добре. В касї есть 8 зр. 12 кр. готівкою.

— **Руска Бесїда в Чернівцях** мала свої загальні збори дня 2 с. м. в сали черновецкого Народного Дому. Головною точкою нарад тих зборів була зміна статутів товариства. Уже від давна чулась на Буковинї потреба такого товариства, котре би по-при просьвіту народу займало ся також справами економічними, добробитом народу, менше-більше так, як се тепер робить товариство „Просьвіта“ в Галичинї. На Буковинї товариством займаючим ся просьвітою народу есть власне „Руска Бесїда“, тому-ж буковиньскі Русини загадали змінити статути того товариства і розширити обем его дїяльности на взорець товариства „Просьвіти“. Се й зділано тепер. Коли зібралось достаточне число членів, отворив збори (замість хорого голови Єр. Пігуляка) заступник голови сов. Вол. Ясеницкий. Секретар Ник. Желехівский відчитав справоздане виділу за рік 1893, а касиер Он. Руснак справоздане касове. Оба справозданя принято до відомости і уділено дотеперішному виділови абсолюторию. До нового виділу увійшли: яко голова Єр. Пігуляк, заступник голови Вол. Ясеницкий, секретар Ник. Желехівский, контрольор Вол. Михальский, касиер Он. Руснак, завідатель видавництв Серг. Шпойнаровский, член Виділу др. Ст. Смаль-Стоцкий, а яко заступники виділових Ант. Клим, Ат. Федорович і Мих. Вашкевич. Нараду над зміною статутів розпочав референт тої справи судя Вол. Михальский перечитанем предложеня виділу. При тім промовляв др. Стоцкий, висняючи селянам користь з тої зміни. Зміну статутів принято після реферату. Обхід ювілею 25-лїтного істнованя товариства відбудесь аж в осени; приготовленя роблять ся поволи вже від тепер.

— **П. Евґен Гушалевич**, звістний наш сьпівак-артист, заанґажований тепер під дуже приступними услівями яко тенор геройский до опери в Бернї, виступав там вже три рази зискав собі горяче признане праси і публики. Місцеві часописи висказують ся дуже похвально о тих виступах молодого артиста і підносять его сьвіжий, дзвінкий і сильний голос, чистоту інтонациї, легкість з якою віддае і найвисші тони та совістну гру.

— **Страшна туча** навістила дня 9 с. м. сторони міста Единбурґа на Угорщинї. В Кішфалюді ударив грім в стайню і забив два воли. В Тоткерештур град витовк всї засїви.

— **Ученики ґімназияльні розбишаками.** Черновецка Gaz Pol. доносить: Дня 4 с. м. вертав возом з Сучави до Скеї селянин Мих. Кожокар, а мав при собі 700 зр. готівки. За містом стрітив двох молодих хлопців, що просили его, аби їх підвіз до Скеї. Оба казали ему, що они шевскі термінатори. По дорозї кинули ся на Кожокара, позбавили его ударом під груди притомности та зрабувавши ему гроші утекли. Жандармерия вислїдила обох молодих злочинців, котрі, як показало ся, суть учениками сучавскої ґімназиї. З забраних гроший найдено при них 640 зр. Отець одного з тих молодих розбишаків був засудженний за убийство на кару смерти, відтак уласкавлений відсиджуе кару 20-лїтної вязницї.

— **Нещасні пригоди.** В Михалевичах в дрогобицкім пов. в потоцї втопила ся з неосторожности 4-лїтна донька Марии Болонної. — В Лаврові в староміскім пов. в тартаку забив кльоц 7-лїтну доньку управителя тартаку Пахля. — В Прибишівцї в решівскім пов. в саджавцї втопила ся 4-лїтна донька Кобялка. — Дня 1 червня с. р. на березї лїса в Коблові в яворівскім пов. найдено неживого Андруха Мудрика, господаря з Брухналя. Слїдство виказало, що він дня 31 мая с. р. відвозив сина-резервіста до Судової Вишнї (син їхав до Перемишля). Вертаючи до дому Мудрик запив ся, впав під колесо воза і тим способом згинув. — В Стермильчу в брідскім пов. наложив на себе руки господар Левко Майборода зі страху перед карою, бо з его неосторожности вибух огонь. — На лузї в Олеши в бучацкім пов. грім убив пастуха Гриня Довгосира. — Три господарі з Верхрати в равскім пов. рубали дерева в двірскім лїсї. Одно дерево убило 5-лїтного сина Івана Смута з Верхрати.

— **Убийства.** Зі Старяви в мостискім пов. пишуть нам: У нас жив 23-лїтний парібок Стефан Мисьо при своїм старшім братї в Старяві. Дня 28 мая по полудни посварив ся він з господарем Василем Пухаляком — за заорану скибу ґрунту. Сварка скінчила ся тим, що Мисьо вдарив Пухаляка мотикою по голові і Пухаляк від тяжкої рани помер на другий день. Убитий господар мав 51 лїт і лишив пятеро сиріт. Мися увязнено. — В ночи з 24 на 25 м. м. на дорозї в Новім Бистрім в новоторгскім пов. забив хтось колом селянина. Убійника ще не віднайдено. — В Будзиню в яворівскім пов. найдено неживого господаря Дмитра Заїлу в збіжу за его хатою. На голові мав кілька тяжких ран. Мабуть власна жінка вбила его спільно зі своїм коханком Стефаном Олехом з Гнїйниць; обоїх арештовано.

Господарство промисл і торговля

— Стан засївів. З ярославского повіта доносять, що урожаї в тамошній околици представляють ся взагалї добре. В подрібности ріпак дуже гарний, пшениці хороші, жито утерпіло сильно в наслїдок великих вітрів і дощу в послїдних днях, бо було в цьвіті, котрий був сильно ушкоджений. Ячмінь і овес хороші, горох і біб також, бараболї і бураки досить добрі, хміль знаменитий. Стан сїножатий був лихий, але послїдні дощі поліпшили іх. — З Мостиск доносять, що вид засївів взагалї досить добрий. Найбільше утерпіли жита в наслїдок безснїжної зими і посухи на весну, так, що много жита переорано. З тих самих причин і пшениця давала ще до недавна неконче добру надію, однако тепер при обильних дощах поліпшила ся і обіцюе хороше жниво. Ріпаки відцвили вже і представляють ся відрадно. Ярини всїх родів — хороші, з виімкою ячменя, котрий в многих місцевостях під'їдають медведюхи; однак есть надія, що по послїдних дощах поліпшить ся це. Бараболї посходили також хорошо. Поки що трудно висказати тепер рішучий суд що до ярин. Червень може їх зробити ще знаменитими, але може й знищити покладані надії. На пісках жита лихші як на чорноземних полях, а посуха, що лише недавно перестала, не позволила й svаринам поступити в веґетациї. Однак послїдні поліпшають ся тепер і можуть бути прекрасні. Вовкинї (люпіни) представляють ся добре. Овочеві дерева вже відцвили; надії дуже різні; в одних сторонах овочі прекрасні, в других, особливо вишнї і яблінки, не оставили овочевих завязків. Се зависїло переважно від положеня поодиноких садів, виставлених більше або менше на острі вітри. Капусти садять, дощева пора сприяе тому, однак розсади мало і трудно еї набути. Надії на жнива досить хороші, але, мимо того всего, рільники пригноблені низкими цїнами продуктів, на піднесене котрих нема доси виглядів. З Єзуполя доносять: Озимини представляють ся дуже відрадно, особливо пшениця, пізнїйші жита і на лихших полях в деяких місцевостях переорано, менші господарства понасївали ячменем і тї т. зв. „насїви“ представляють ся дуже хорошо. Жита, навіть дуже пізні, але в добрій земли дають надію на гарні жнива. Дощ, перепадаючий від двох тиждній щоденно, при досить високій теплотї поправив значно ярини, котрі при довшій посусї і холодах були дуже марні. Вівси всюди прекрасні, ячмена сиплють ся вже місцями, — на долинах, в наслїдок надмірної вогкости, жовкнуть. Стручкові ростини ушкодила на весну місцями мушка, але дощі поліпшили їх. Конюшини досить хороші. Буракі як пашні так цукрові всюди знаменитї. Розсади капусти очевидно удали ся, бо посаджено їх множество. Бараболї посходили добре. Трави місцями вилягають, в виду чого почали їх декуди вже косити. Кукурузи і фасолї посходили гарно. Овочів дуже мало. О робітника було доси не трудно — платило ся 20 до 30 кр. на день. Загальний стан урожаїв представляе ся проте тепер дуже потїшаючо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 червня. Fremdenblatt заперечуе рішучо вість, мовби то гр. Кальнокий мав сказати, що позістане на своїм становищи лиш тогди, коли Сілядій лишить ся мінїстром.

Будапешт 9 червня. Budap. Corr. доносить, що криза мінїстерияльна доходить вже до щасливого залагодженя.

Рим 9 червня. Рудіні відмовив утвореня нового кабінету; покликано проте Бріна до Риму.

кіра дати нам еї та оправдати ся, що дав нам на себе так довго ждати.

— Мовчи лїпше, Ціроне! — відповів на то Сарканій, зморщивши сильно брови. Кажу тобі вже послїдний раз, що від Сіляса Торонталя не маемо вже чого сподївати ся.

— Хиба-ж ти так певний того?

— А вже-ж! Кредит, який я мав у него, вже скінчив ся, а на мою послїдну просьбу він менї рішучо сказав, що не дасть.

— То зле!

— Дуже зле, та що вдїеш, коли вже так!

— Добре — відозвав ся Ціроне знову. — Коли твій кредит скінчив ся, то видко, що ти его мав! А звідки-ж ти прийшов до того кредиту? З того, що ти кілька разів ужив свого розуму та своеї ревности на услугу того банку в деяких — делїкатних справах. А Торонталь навіть не дуже поскупив ся в перших місяцях нашого побуту в Триестї. Отже менї не хоче ся вірити, щоби ти з якогось боку не мав ще на него впливу. А коли-б ти ему загрозив....

— Коли-б я так був міг, то був би то вже давно зробив — відповів Сарканій, здвигнувши плечима — а тобі тепер не треба би було дивити ся, чи де не курить ся з якого комина. Кленусь тобі, що я не маю того Торонталя в своїх руках; але колись до того ще прийде, а тогди заплатить він весь той капітал, котрого не хоче нинї сплатити з процентами і з процентами від процентів. Впрочім менї видить ся, що его банкові інтереси трохи попутали ся і що він вложив свої гроші в непевні предприемства. Наслїдки кількох банкротств в Німеччинї, в Берлинї і Монахові, дають ся почути і в Триестї, та нехай собі хто, що хоче, говорить, а менї видить ся, що Сіляс Торонталь був підчас моеї послїдної гостини трохи ніби чогось пригноблений. Заждїм спокійно, аж все перетре ся, а коли перетре ся....

— Красно, — перебив ему Ціроне — а до того часу будемо хиба пити чисту воду. Моя думка, Сарканій, така, щоби ти ще раз навідав ся до Торанталя. Треба ще раз запукати до его каси, а може удасть ся видерти бодай таку суму, якої нам потреба на дорогу до Сицилії — через Мальту.

— А до чого-ж возьмемо ся на Сицилії?

— То вже мое дїло. Я знаю той край і міг би повести туди ватагу Мальтанців, відважних, сьмілих молодців, з котрими далось би вже щось зробити. До сто чортів! Коли тут нема що робити, то забираймо ся звідси, а банкір нехай нам заплатить за дорогу! Скілько видреш від него, стілько й буде, а він буде рад, що ти десь инде, а не в Триестї.

— Сарканій спустив голову в долину.

— Розваж лиш добре! Дальше вже не може так бути! Ми вже дійшли до кінця — додав Ціроне.

Він встав і почав кидати ся та бігати, як коли-б перед ним стояла та недобра мачоха, що не хоче вже его годувати.

В сій хвили звернула на себе его увагу якась птиця, що лїтала неспокійно поза огорожею сего місця. Був то голуб, котрий ледви ще рушав утомленими крилами, і чимраз більше спускав ся на землю.

Ціроне певно не роздумував, до котрого із тих 177 родів належить той голуб, яких нинї начислила орнїтольоґія або наука о птахах. Він видїв лиш то одно, що того голуба можна би з'їсти. Він вже таки їв его очима, давши рукою знак свому товаришеви.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.